

Évközi 6. Vasárnap C

*Átkozott, aki emberben bízik.
Áldott, aki az Úrban bízik. (Jer 17,5.7)*

Olvasmány

Jeremiás 17,5-8

Ezt mondja az Úr: Átkozott az az ember, aki emberben bízik, aki halandóra támaszkodik, és akinek szíve elfordul az Úrtól. Olyan lesz, mint a cserje a pusztában: semmi jót nem várhat, a kiaszott sivatagban tanyázik, sós és lakhatatlan földön.

Áldott az az ember, aki az Úrban bízik, akinek az Úrban van a reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig eresztí. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni.

Szentlecke

1 Korintusiaknak 15,12.16-20

Testvéreim! Ha mi azt hirdetjük, hogy Krisztus feltámadt a halálból, hogyan állíthatják némelyek közületek, hogy nincs feltámadás?

Ha ugyanis a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok. Sőt azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szánalomra méltóbbak vagyunk.

De Krisztus feltámadt a halálból, elsőként a halottak közül.

Evangélium

Lukács 6,17.20-26

Az apostolok kiválasztása után Jézus lejött a hegyről, és egy sík terepen megállt. Rengeteg tanítvány sereglett köréje, és hatalmas tömeg vette körül egész Júdeából, Jeruzsálemből, valamint a tiruszi és szidoni tengeremellékről. Ekkor tanítványaira emelte tekintetét, és megszólalt:

"Boldogok vagytok, ti, szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert jutalmul bőségben lesz részetek.

Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert sírástok nevetésre fordul.

Boldogok vagytok, ha gyűlölnék titeket az emberek, kizárnak körükből és megrágalmaznak, s neveteket, mint valami szégyenletes dolgot, emlegetik az Emberfia miatt. Örüljétek, ha majd ez bekövetkezik, és ujjongjatok, mert nagy jutalomban részesültök a mennyben. Atyáik is így bántak a prófétákkal. De jaj, nektek, gazdagok, mert már megkaptátok vigasztalástokat. Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok. Jaj nektek, akik most nevettek, mert sírni és jajgatni fogtok! Jaj nektek, ha az emberek hízelegnek nektek! Hisz atyáik is így tettek a hamis prófétákkal."

Elmélkedés

"Boldogok... akik szegények, éheznek, elnyomottak, üldözöttek...". A mai evangélium nem hagy kívánni valót maga után kihívások terén. A boldogságok, amelyekkel Jézus szembesít minket, szöges ellentétben állnak mindazzal – manapság sokkal inkább, mint eddig bármikor –, amit a társadalom állít elénk tökéletes boldogságként: gazdagság, hatalom, siker, elismerés. Ha alaposabban szemügyre vesszük ezeket az értékeket és szembe állítjuk saját életünkkel, akkor előbb-utóbb csaknem mindenki felmerül a kérdés: mi állandó, mi az, ami tovább tart, mint ez a korlátozott földi élet? Egyszerű kérdés, amely – ha újra és újra feltesszük magunknak – segít, hogy viszonylagossá tegyük és helyrezökkentsük saját értékrendünket: Ha elképzelem, hogy életem végére értem, és visszatekintek, mi az, amit szeretnék, hogy megmaradjon belőle? Mi az, amire szeretnék örömmel visszagondolni? Mi az, amit olyan fontosnak tartok, hogy szeretném "örökségül" hagyni az utánam jövőknek? Ez valóban az összekuporgatott gazdagság, a pozíció, amit egy szervezetben intézményben betöltöttem, hatalom, amit másokon kiélhettem? Nem okoztak-e inkább örömet mégis talán éppen sikerrel legyőzött szenvedésből kinövő kapcsolatok; az emberi elfogadottság mély megtapasztalása; olyan élmények, amelyekben a teremtést csodálhattam meg a maga nagyszerű sokféleségében; olyan pillanatokban, amelyekben én voltam kreatív (teremtő) és ezekre visszatekintve a boldogság és elégedettség mélyreható és erős érzése tölt el? "Boldogok, akik..." olyan korrektúra, amit Jézus nyújt felénk: szeretettel, óvón; amelyhez mindig hozzáigazíthatjuk az életünket. "Boldogok, akik..." ugyanakkor mély kihívás is, amelyet nem lehet egyszerűen elsimítani, semlegesíteni vagy átértelmezni. Isten minden embernek életet és boldogságot akar, nemcsak nekünk. És ez nem csak egy kis boldogságot, egy kis örömet jelent, hanem egész teljességét. A teljesség és beteljesedés végső soron Isten ajándéka, amely itt és ma kezdetét veszi a gyakorlati életben, a mi közreműködésünkkel. Isten rá van utalva, hogy erőnkhez mérten hozzájáruljunk ahhoz, hogy mindenki emberhez méltó életet élhessen. Ezért nem lehet az Egyház (és az Egyház mi vagyunk!) sohasem szolidáris a hatalmasokkal, a gazdagokkal, azokkal, akik eldöntik, hogy merre van az előre ebben a világban. Mindig a szegények és jogfosztottak mellett van a helye, bármilyen arcú legyen is a szegénység, szomorúság és a világi kiszolgáltatottság a világ különböző részein. Ahol komolyan veszik a boldogságokat, ahogy Jézus megfogalmazta, a legvégsőig, ott szertefoszlik a világ látszólagos fölénye miatt érzett félelem és bátortalanság. Ha Krisztus az utitársunk, akkor bizalommal és félelem nélkül közvetíthetjük üzenetét minden szegénynek, szívvel és kézzel, akkor is, ha emberi mértékkel mérve elítélnék minket. Ha Isten a mi oldalunkon harcol – mi rossz történhet velünk?